

mulle waanad pattud andeks, enne kui kohto ette läheme.

Urmabbe ütles: „Teie elsituste wõlg on suur, egga kaswa surma wasto ma peal rohtu! Hä olleks kui jäänes Argyüks ja wartes Terrawnot alles ellaksid. Teie liggiseiswa surma tunni pärrast annan pattud teile andeks. Waenlased kippuwad wäekaupa teie kerre peale! ja Argyüksi tapmine teeb teile kõige suremat pussi. Miks te kuningat surnud jääteke päga läksite narrima? Sedda luggu ei jõua teie wabbandada.“

„Ei olle wigga!“ ütles Reinowadder. „Uskuge, mis ma teile ütlen. Kes Ma ilma karrast õlpsalt läbbi tahheb sada, se ei wõi iggas kohhas ni waggaks jada kui need, kes pühha one warjul peidus ellawad; meekaupmees lakkub mõnikord ka maggu; said sõrmi. Jäänes olli suurem süüdlane kui mina; miks tal ni lihharo ümmargune lehya olli? Kuis jõudsin sedda nähhes sögi-issu kustutada? Sõbrus on hä kül, agga ma armastan isseennast enäam kui teist. Argyüks ja Kohhkel ei olaud miäno sõbrad, nende sõbrus olli silma kirjaks rahwa ees! Pat on nüüd miäno, kahhi nende pärrandus. Mõllemad rumalad leidfid oma rumaluse läbbi otsa. Teate isse, armas lellepoeg, mis irmo ja äddaga sel korral kuningaga käest peasin, ohhelik olli mul jubba kaelas; — ei olaud mul seal nalja. Kes neid sundis mind saatma tulla? Eks nad teadnud, et ma neist tuggewam ollen? — Wõttan miäna waene mees kus-

kilt kaäna-poea kinni, siis tehhasse suurt lärä ja kiffendatakse: „poge warras wõlla!“ Weiked wargad puakse wõlla, sured tõstetakse tõlda. Sedda ollen, armas lellepoeg, iggaskohhas tähhele pannud, ja kui mul imo peale tulleb, siis teen nisamoti. Mis sestki kassu saab, kui kegi parrem tahhaks olla, kui teised; parremad ei jä meie päiwil rahwa suus ka laitmata.“

„Armas lellepoeg! rahwa nuuskur niäna oskab iggahhest nurjato asja illeslusiäda, egga wässi kellegi keel sedda rääkimast, mis teisele laimo ja kahjo teeb. Remad laulwad ja lorrisewad ühtepuhku kurja, ja ehk kül ka mõnda hääd suremist ja weikemist issandist neile teadawaks saab, siiski ei tehta sest ial pikemat juttu; tulleb üsna õnneks arwata, kui sedda opis ärra ei sallata. — Maerowäärt on miäno arwates rumaluse uhkus ja tühhi tõrkus, mis ellajaid allati taggahbutab, et üks teise üle wallitsejaks püäb tõusta. Osaksid nad keddu naist ja lasti karriäda, ehk kangekaelust perret wallitseäda ja oma pissufest warrandust kokko oida, siis olleks ni paljo hääd; agga nimetud pissufest tallitusi ei jõua nad täita ja kippuwad siiski suurema ammeti peale, kus enäam oido ja tarka arru tarwis lähyb. — Ükski ei tahha omäs seisusfes rahhul olla; iggamees püäb issanda niäme ja õlpsamat põlwe! Kuis peab luggu Ma-ilmäs parremaks minäma, kui walle, pettus, wargus, walle-wandumine, rõwimine ja tapmine iggalpool sigginewad? —